

Volstrekte radiostilte

Miquel Ekkelenkamp is arts-microbioloog en schrijver (onder de naam Bulnes)

beeld: De Beeldredactie, Maarten Hartman

Een ernstig verwarde geest is onlangs in een Nederlands winkelcentrum om zich heen gaan schieten. Daarbij vermoordde hij zes mensen en maakte aansluitend zichzelf van kant. Het bericht beheerste wekenlang de nieuwsrubrieken en actualiteitenprogramma's. Gevoegd werd steeds weer de vraag te beantwoorden hoe dit had kunnen gebeuren. Een van de geopperde oorzaken was dat de jongen in kwestie gewelddadige computerspelletjes speelde. Moesten we die maar niet eens verbieden?

Van weinig zaken heb ik verstand, maar wat betreft computergeweld ben ik een ervaringsdeskundige. Als dictatoriaal staatshoofd van allerhande virtuele naties heb ik in mijn jonge jaren regelmatig op niet te rechtvaardigen wijze massavernietigingswapens ingezet tegen andere landen, en mijn eigen burgers zonder scrupules opgeofferd ter meerdere eigen glorie en welzijn. In terreur en hongersnood vond ik een probaat middel om opstandige delen van mijn imperium weer in het gareel te krijgen, of, zo nodig, uit te roeien. Daarnaast heb ik in 'first-player shoot-em-ups' (loop rond en verpulver al wat voorbij komt) meer dan mijn aandeel nazi's, handlangers van vijandige syndicaten en ruimtemonsters genadeloos neergemaaid. Wat computerspellen betreft kan ik met recht gerekend worden tot de grote moordenaars van de voorbije eeuw (en is met mij vergeleken Khadaffi een slappeling). Alleen, merkwaardig genoeg kreeg ik er nooit zin van om klasgenoten dood te schieten.

Dat geesteszieken zich bij de invulling van hun waanzin grotendeels houden aan vaststaande patronen, staat wel vast. Ontvoeringen door ruimtewezens, samenspannende buurtgenoten, controlerende camera's, boodschappen van de overheid... Het zijn steeds weer dezelfde verhalen, met wellicht nuanceverschillen voor de fijnproever. Daarom zijn wanen vaak ook sterk cultureel getekend. Maleisiërs kennen bijvoorbeeld de aandoening 'koro', waarbij de patiënt gelooft dat zijn penis zich terugtrekt in het lichaam tot hij er uiteindelijk aan overlijdt. Daar komt het vrij

veel voor, maar op uw spreekuur heeft u vast nog nooit een Nederlandse patiënt gezien met deze klacht. Wanen zijn elkaars kopieën en ook Tristan van der V. kopieerde zijn schietpartij. Maar waarvan?

Als je goed kijkt, kan dat nooit geweest zijn van een computerspelletje, want daar lijkt zijn actie helemaal niet op. Neem maar van mij aan: er bestaat niet één Playstation- of Supernintendo-spel waarin je na het liquideren van honderden vijanden uiteindelijk jezelf door het hoofd moet schieten. Dát gedeelte is uniek voor de échte schietpartijen. Het kan dus alleen maar zijn afgekeken van leeftijdsgenoten op televisie.

Tristan was een labiele jongen, ontevreden met wat het leven hem tot dan toe had geboden en ernaar hunkerend op wat voor wijze dan ook opgemerkt te worden. Des te kwalijker dat dit soort jongens er na elke schietpartij slechts één boodschap ingehamerd krijgt: schiet in de rondte en je wordt bekend en berucht.

Indien we als samenleving écht de kans op herhaling van 'Alphen' willen minimaliseren, heeft het verbieden van gewelddadige computerspelletjes weinig zin. De aanpak vereist veel indringender en onhaalbaarder maatregelen. We zullen namelijk onze sensatiezucht moeten intomen. Dus geen spannende krantenkoppen meer, geen experts op televisie die uitleg komen geven, geen verslaggevers live ter plaatse die elke tien minuten mogen vertellen dat ze nog niets wijzer zijn geworden, geen politici die allereerst clichématig willen stilstaan bij het leed van de slachtoffers en hun familie, geen interviews met ooggetuigen, maar volstrekte radiostilte. Elke aandacht is te veel, sterker nog: zelfs deze column had dan beter niet geschreven kunnen worden.

*Schiet in de rondte
en je wordt
bekend en berucht*